

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Προσκινη 14 Μαΐου 1949 (Π.Ο.Η.) Έτος β'. Αριθ. 67—Τιμή Φύλλου Δρχ. 500	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ο Έπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστόφορος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Έξάμηνος δραχ. 7.000—Έτησία δραχ. 12.000 Έξωτερικοῦ: Έξάμ. δολ. 2.50—Έτησία δολ. 5
Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι Τηλέφ. 33.839	

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΟΔΟΣ

ΑΙ ΑΡΧΑΙ ΜΑΣ

2

Εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον, ὑπεδηλώθησαν τὰ γενεσιουργὰ αἰτία τῆς παραδόσεως, τὰ ὅποια εἶναι : αἱ μεγάλα ἱστορικά ἔποχα, ἡ ἐπίδρασις τούτων ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, πρὸ παντὸς δὲ ἡ θεία ἀγάπη, ἥτις διὰ τῶν μεγάλων ἱστορικῶν ἐποχῶν κατευθύνει τὸν ἄνθρωπον. Λαμβανομένου ὅμως ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐκάστη ὁμὰς ἀτόμων ἐπὶ τῆς γῆς (ἔθνος λαοὶ) ἀποτελεῖ ἴδιον πρόσωπον, τοῦ ὁποίου ὁ χαρακτηριστὴρ προσδιορίζεται ἀπὸ διαφοροὺς παράγοντας, πρὸ παντὸς δὲ ἀπὸ τὰ μεγάλα γεγονότα τοῦ ἱστορικοῦ του βίου, καὶ ἀπὸ τὴν πνευματικὴν κληρονομίαν τῶν μεγάλων του ἀνδρῶν, ἔπεται. ὅτι ἡ παράδοσις ἀποτελεῖ οὐσιῶδες συστατικὸν στοιχεῖον καὶ κύριον χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς ἐθνικῆς του ψυχῆς. Ἡ παράδοσις προσδιορίζει τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι ἑνὸς λαοῦ· ἡ παράδοσις συνδέει τὸ παρελθόν μετὰ τὸ παρὸν καὶ ἐγγυᾶται περὶ τοῦ μέλλοντος· ἡ παράδοσις καθιστᾷ ἐγκύρους τοὺς ἱστορικοὺς τίτλους καὶ τὰ ἐθνικὰ συμβόλαια ἑνὸς λαοῦ· ἡ παράδοσις ἔνα ποθέτει τὴν σφραγίδα εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καθορίζει τὴν μορφήν τῆς Παιδείας, τῆς Δικαιοσύνης καὶ ἄλλων κυρίων τομέων τῆς ἐθνικῆς αὐτοῦ δράσεως.

Εἶναι δηλαδὴ ἡ παράδοσις τὸ κοινωνικὸν καὶ βιολογικὸν ἐκείνον φαινόμενον ποὺ καθιστᾷ διάφορον τὸ ἓν ἔθνος ἀπὸ τὸ ἄλλον. Ὅπως εἰς τὴν κοινωνίαν ὑπάρχουν διάφορα ἄτομα οὐδόλως ὅμοια μετὰ τῶν, οὕτω καὶ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὰ ἔθνη διαφέρουν μετὰ τῶν. Λέγομεν ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Δημήτριος καὶ ἐννοοῦμεν δύο ἄτομα μετὰ διάφορον προσωπικότητα.

Κατ' ἀρχὴν λοιπὸν ἡ παράδοσις, ὥς μία δύναμις ὁρᾷ ἐν ἡμῖν ἐντελῶς ὑποσυνειδήτως καὶ ἀνεξαρκήτως τῆς θελήσεώς μας.

Δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἡ πηγὴ τῆς παραδόσεως εὐρίσκεται εἰς τὴν πραγματοποιηθεῖσαν Ἑνωσιν Χριστιανισμοῦ καὶ Ἑλληνισμοῦ. Ὁ Χριστιανισμὸς

προσέφερε τὴν ἐξ ἀποκαλύψεως ἀλήθειαν καὶ εὐσέβειαν. Ὁ Ἑλληνισμὸς προσέφερε τὴν κλασσικὴν καλαισθησίαν, τὸ βαθὺ φιλοσοφικὸν ἐρευνητικὸν πνεῦμα τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ ὄραϊον. Ἡ μεγάλη δὲ αὐτὴ ἱστορικὴ Δημιουργία, ἡ Ἑνωσις τῶν μεγάλων αὐτῶν Πολιτιστικῶν δυνάμεων, ἐπέδρασε ἐπὶ τοῦ μεγίστου μέρους τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ἐχάλκευσε ἐξ αὐτοῦ τὸ Μεγαλόουργμα τοῦ Βυζαντίου καὶ διεμόρφωσε διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὸ ἱστορικὸν καὶ μεγαλόπνοον ἔθνος τῶν Ἑλλήνων.

Τῆς παραδόσεως αὐτῆς, ἡ ὁποία ἐπαναλαμβάνομεν προσδιορίζει τὸν ἐθνικὸν χαρακτήρα τοῦ λαοῦ μας, παλλάδια καὶ ταμεία εἶναι ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ ἐθνικὴ ψυχὴ, φρουροὶ δὲ ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ φιλοπατρία τοῦ Ἑλλήνος.

Ἐν ὀνόματι λοιπὸν τῆς παραδόσεως θὰ ἀρνηθῶμεν τὴν πρόοδον; Ὁχι. Ἀπ' ἐναντίας ἐν ὀνόματι τῆς παραδόσεως θὰ ἐνισχύσωμεν τὴν πρόοδον. Ποίαν πρόοδον ὅμως; Προκειμένου ὅμως νὰ ἀντιληφθῇ ὁ ἀναγνώστης τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα ἢ μᾶλλον προκειμένου νὰ δώσῃ ὁ ἴδιος τὴν ἀπάντησιν εἰς αὐτὸ θὰ ἀναλύσωμεν καὶ τὴν ἐτέραν ἔννοιαν τοῦ θέματός μας, τὴν ἔννοιαν τῆς προόδου. Πρόοδος σημαίνει κατ' ἀρχὴν πορείαν πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἐν συνεχείᾳ δὲ ἀνάπτυξιν ἱκανοτήτων, προσόντων, πολιτιστικῶν καταστάσεων κ.τ.λ. Λέγομεν ἢ ἐπιστήμη ἐσημείωσε προόδους. Δηλαδὴ κατώρθωσε νὰ ἀναπτύξῃ καὶ νὰ τελειοποιήσῃ τὰς μεθόδους τῆς ἐρεῦνης, νὰ περιορίσῃ τὴν περιοχὴν τοῦ ἀγνώστου καὶ δι' αὐτῶν νὰ ἀναπτύξῃ ὠρισμένας ἱκανότητας τοῦ ἀνθρώπου. Ὁμιλοῦμεν συνήθως περὶ προόδου ἑνὸς μαθητοῦ καὶ ἐννοοῦμεν ὅτι διὰ τῆς ἐπιμελείας του ἀνέπτυξε τὴν μνήμην του, τὴν κρίσιν του, διηύρυνε τὰς γνώσεις του κ.ο.κ. Ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν τὰ ἐξῆς συμπεράσματα :

1) Ἡ πρόοδος προϋποθέτει ὑπάρχον ὄλκον. Δὲν θὰ δύναται ὁ μαθητὴς νὰ προοδεύσῃ εἰς τὰς

σπουδὰς του, ἐὰν δὲν ἔχη ἐμφύτους τὰς ἱκανότητας τῆς κρίσεως, τῆς μνήμης, τῆς πρὸς τὸ εἰδέναι ὀρμῆς. Ἐν ἄλλοις λόγοις πρόοδος εἶναι ἐξέλξεις ὑπάρχοντος σπέρματος.

2) *Ἡ πρόοδος σκοπὸν ἔχει τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἀνθρώπων.* Ὁ ἐπιπιστήμων φθίρεται εἰς τὸ ἐργαστήριόν του διὰ τὰ προσδιορίσιμα κατὰ τὸ δυνατόν τὴν ἀλήθειαν ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ καταστήσει τοὺς ἀνθρώπους εὐτυχεῖς.

3) *Ἡ πρόοδος δὲν εἶναι ἀρνησις τοῦ παρελθόντος, ἀλλ' ἐπέκτασις καὶ ἐπιμύκνυσις αὐτοῦ πρὸς τὸ μέλλον.* Δὲν δύναται ὁ ἀρετῶς ἐξεληθὼν μιᾶς Πανεπιστημιακῆς Σχολῆς νὰ ἀρνηθῇ πᾶσαν ἐπιτυχίαν, πᾶσαν ἀντίληψιν, πᾶν δεδομένον ὑπὸ τῶν διδασκάλων αὐτοῦ. Παραλαμβάνει πᾶν ὅ, τι ἐπέτελεσαν οἱ προηγούμενοι καὶ διὰ τῆς προσωπικῆς του συμβολῆς, τὸ προωθεῖ εἰς τὴν μεγάλην λεωφόρον τῆς ἱστορίας, τὸ φέρει πλησίον τῆς διανοίας τῶν κοινῶν θνητῶν, προσθέτει τὴν ἰδικήν του πείραν καὶ τὸ παραδίδει, ὅπως οἱ πυρσοφόροι τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, εἰς τοὺς ἐπιγιγνομένους.

Ἐὰν ἐν ἓκ τῶν τριῶν τούτων στοιχείων ἀπουσιάζῃ ἀπὸ πᾶσαν διακηρυσσομένην πρόοδον, δὲν πρόκειται περὶ πρόοδου, ἀλλὰ περὶ καταστάσεως ἢ ἀδιαφόρου ἢ ἐπικινδύνου. Π.χ. ἡ γυναικεῖα μόδα εἰς τὰς περισσοτέρας αὐτῆς ἐκδηλώσεις δὲν εἶναι πρόοδος, διότι δὲν ἀναπτύσσει ὑπάρχουσαν ἱκανότητα, ἀλλὰ καταστρέφει οὐσιώδεις τοιαύτας, ὅπως π.χ. τὴν ἐμφυτον καὶ κοσμοῦσαν τὴν γυναῖκα αἰδῶ, ἢ τὴν φυσικὴν αὐτῆς ἀποστολήν, τὴν μητρότητα.

Οὕτε ἐπίσης, δύναται νὰ ἀποκληθῇ πρόοδος ἡ τελειοποίησις τῆς γενοκτονίου αὐτῆς μεθόδου τῶν ἐκτρώσεων ἐπειδὴ δι' αὐτῆς καταστρέφεται ἡ εὐτυχία μιᾶς ὑπάρξεως ἐν τῇ γενέσει της. Τέλος δὲν δύναται νὰ ὁμιλοῦν περὶ πρόοδου οἱ ἀκραιφνεῖς ὕλισται, οἱ ὅποιοι ἀρνούνται τὸ πνευματικὸν καὶ θρησκευτικὸν παρελθὸν τῆς ἱστορίας, ἐπιζητοῦν βιαίως καὶ ἐπὶ τοῦ κορμνιζομένου ὑπ' αὐτῶν παρελθόντος νὰ ἰδρῶσιν τὸ οἰκοδόμημα τῶν δοξασιῶν τῶν.

Ὡστε πρόοδος δὲν σημαίνει κίνησις ἀστοχος, ἀσχετος πρὸς τὸ παρελθὸν καὶ μὴ ἀναπτύσσουσα ὑπάρχον ὕλικόν. Πρόοδος εἶναι ἡ ἀνάπτυξις ὑπάρχοντος ὕλικου, ἀποτεταμιευμένου ἢ εἰς τὴν συνείδησιν καὶ τὸν ψυχικὸν κόσμον τοῦ ἀνθρώπου ἢ εἰς τὴν ἱστορίαν ἀποβλέπει δὲ εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας καὶ εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς κοινωνίας.

Εἶναι λοιπὸν ἀντίθετοι καταστάσεις ἡ παράδοσις καὶ ἡ Πρόοδος; Μὰ...κατόπιν ὧσων ἐγράφησαν, ἀσφαλῶς ὄχι. Ἀπεναντίας εἶναι ἀλληλένδετοι. Ἡ παράδοσις ἐξασφαλίζει τὸ ὕλικόν εἰς τὴν πρόοδον. Ἡ παράδοσις...παραδίδει τὸ παρελθὸν εἰς τὴν πρόοδον. Ἡ παράδοσις τέλος ὑποβοηθεῖ τὴν πρόοδον εἰς τὸ ἔργον της, ὑπομυμνήσκουσα εἰς αὐτήν...τὴν πρόοδον τοῦ παρελθόντος, ἡ ὁποία μερικῶς φορὲς εἶναι ἀνυπερέβλητος. Ὅταν π.χ. ἡ ἀλήθεια ἀπεκαλύφθη εἰς τὸ παρελθόν, καθήκον τῆς πρόοδου πλέον εἶναι ὄχι ἡ ἀναζήτησις τῆς ἀληθείας ἀλλὰ ἡ κατὰ τὸν κατάλληλον τρόπον προσφορὰ τῆς ἀληθείας αὐτῆς εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Αὐτὸ ἰσχύει ἀπολύτως διὰ τὴν Χριστιανικὴν πίστιν. Ἡ ἀλήθεια τῆς Χρισ. πίστεως ἀπεκαλύφθη εἰς ὅλην τὴν πληρότητα

ἀπὸ τὸν Σωτῆρα καὶ διευπλώθη μὲ σαφήνειαν εἰς τὰς Συνόδους. Καθῆκον ἐπομένως τῶν θεολόγων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν δὲν εἶναι ἡ ἀναζήτησις ἀληθείας διὰ προσθηκῶν καὶ ἀφαιρέσεων, ἀλλὰ ἡ προσφορὰ τῆς ἀληθείας τὰ τοὺς πιστοὺς δι' ἐντέχνου, μεθοδικῆς καὶ εὐσεβοῦς διδασκαλίας.

Καὶ ποῖον εἶναι τὸ ὕλικόν ποῦ ἐξασφαλίζει ἡ παράδοσις; Τὰ ἥθη καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ λαοῦ μας. Θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τὰ ἥθη αὐτὰ καὶ ἔθιμα ὁ ἐκπαιδευτικὸς καὶ θὰ διαμορφώσῃ τὴν ἐθνικὴν παιδείαν. Θὰ μελετήσῃ τὰ ἥθη καὶ τὰ ἔθιμα ὁ νομικὸς καὶ νὰ διατυπώσῃ τὰς νομικὰς ἀρχὰς τοῦ τόπου. Ἐὰν δὲν συμβῇ αὐτὸ θὰ ἔχομεν παταγώδη ἀποτυχίαν καὶ μαρασμὸν τῆς φυλῆς. Ἐνα μικρὸν παράδειγμα. Ἡ παιδεία τῶν τέκνων μας κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, ἐπηρεασθεῖσα ἀπὸ διάφορα ξενικά συστήματα καὶ ἀπορροήσασα τὰ στοιχεῖα τῆς παραδόσεως ἐξέκλινε τελείως τοῦ σκοποῦ καὶ ἀντὶ Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων ἀνέδειξε ἀντάρτας, διεφθαρμένους, κοινωνικὰ ναυάρια. Καὶ διὰ τὰ εἴμεθα σαφέστεροι. Ἀπερρίφθη ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ θρησκευτικὴ ἀγωγή ἀπὸ τὸ σχολικὸν πρόγραμμα. Ἀπεμακρύνθη ἡ οἰκογενειακὴ αὐστηρότης καὶ ἐκαλλιέργηθη ὁ συγχρωτισμὸς τῶν δύο φύλων διὰ τῆς μικτῆς συνεκπαιδεύσεως. Ἐξωβελίσθη ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς Ἑλληνοπρεπεῖς θεσμούς, τὴν οἰκογένειαν, τὴν εὐσέβειαν τὴν ἀρετὴν καὶ ἀντεκατεστάθη ἀπὸ τὴν μανίαν τῆς λατρείας παντὸς ξένου παντὸς ὑπόπτου, παντὸς χυδαίου, παντὸς ὀθνίου. Τὰ τρογικά ὅμως ἀποτελέσματα εἶναι εἰς ὅλους γνωστά. Ἀποτυχία, ναυάρια, ἐκφυλισμὸς, δημογραφικοὶ κίνδυνοι κ.λ.π.

Ἐκρίθη ὡς πρόοδος ἡ ἀντικατάστασις τοῦ ἡμερολογίου. Ἐλησμόνησαν ὅμως...οἱ προσδευτικοὶ ὅτι ἡ μακρὰ παράδοσις τοῦ ἰσχύοντος ἐπὶ αἰῶνας Ἰουλ. ἡμερολογίου, ἐδημιούργησε συνθήκας καὶ καταστάσεις τοιαύτας, τῶν ὁποίων ἡ προσβολὴ καὶ ἡ ἀθέτησις, θὰ ἐδημιούργησεν ὀλόκληρον Ἐκκλησιαστικὴν περιπέτειαν, ἐφ' ὅσον μάλιστα αἱ συνθήκαι καὶ καταστάσεις αὐταὶ περιεβλήθησαν μὲ κανονικὸν κύρος.

Παράδοσις λοιπὸν καὶ πρόοδος δύνανται νὰ συνυπάρξουν ἐν τῷ ἔθνει μας καὶ τῇ Ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ, ὅπως δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐν τῷ αὐτῷ ἀτόμῳ συνείδησις τοῦ παρελθόντος καὶ ἀνάπτυξις αὐτοῦ. Ρυθμιστὴς ὅμως τῶν σχέσεων αὐτῶν εἶναι ὁ ἀνθρώπος, ὁ πολίτης, ὁ πολιτικὸς ἀρχηγὸς ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἡγέτης. Προσόντα δὲ τοῦ ρυθμιστοῦ αὐτοῦ διὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ λεπτοῦ καὶ ὑψηλοῦ ἔργου, πρέπει νὰ εἶναι ἡ εὐσέβεια καὶ φιλοπατρία. Δὲν εἴμεθα λοιπὸν λάτρεις τοῦ παρελθόντος, ὅπως δὲν εἶναι λάτρεις τοῦ παρελθόντος ὁ ἐπιστήμων ἐκείνος ὁ ὁποῖος χρησιμοποιοῖ τὰς γνώσεις καὶ τὴν πείραν τῆς πρὸ πολλῶν ἐτῶν διελεύσεως φοιτητικῆς του ζωῆς.

Νομίζομεν ὅτι θὰ εὐρωμεν συμφώνους τοὺς ἀναγνώστας μας καὶ ὅλους τοὺς Ἕλληνας εἰς τὸ σημεῖον αὐτό. Δι' ὃ καὶ συνιστῶμεν «στῆτε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις». Ἀναπτύξατε τὴν ἐθνικὴν καὶ κοινωνικὴν πρόοδον ἐπὶ τῆς παραδόσεως. Στερεώσατε τὸν ἐθνικὸν Ὁργανισμόν.

Τελειώνοντες τὰ ἄρθρα αὐτὰ φρονοῦμεν ὅτι

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΓΚΡΙΤΩΝ ΑΠΟΨΕΙΣ

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Πατριάρχων Ἀλεξανδρείας
κ. Χριστοφόρου

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Αὐτὰ εἶνε ἐν ὀλίγοις ἀνάκαθεν τὰ κατὰ τῆς προσαρμογῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμῶν ἡμερολογίου πρὸς τὸ γρηγοριανὸν ἐπιχειρήματα τῶν συντηρητικῶν ἐκ τῶν ἡμετέρων. Ποῖα τῶρα εἶνε τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἐλευθεριαζόντων;

Ἡ «Ἐκκλησία» (ἔτος Β', ἀριθ. 28), ὄργανον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Ἑλλάδος καὶ ἡ «Ἀνάπλασις» (ἔτος 1924, ἀριθ. 23—24), ὄργανον αὐτοῦ τοῦ Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου, εὐθὺς μόλις ἐξεδόθη τὸ φυλλάδιον, ἐν ᾧ αἱ κατὰ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου γινώμιναι Πατριαρχῶν Ἱερεμίου καὶ Σιλβέστρου καὶ Μελετίου τοῦ Πηγᾶ κατὰ πλάτος ἐκτίθενται, οὐχ ἥττον δὲ καὶ αἱ γινώμιναι διακεκριμένων ζηλωτῶν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως ἀναφέρονται, ἔσπευσαν ν' ἀπαντήσωσιν εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ φυλλάδιον καὶ νὰ δικαιολογήσωσι δῆθεν τὴν μεταρρύθμισιν, τὸν ὅποιαν αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διέπραξε παρασύρασα εἰς τοῦτο καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Καίτοι ὅμως, ὥς ἄλλως τε ἦτο φυσικὸν καὶ προσήκον, ἀνέμενέ τις τὰ ὡς ἄνω περιοδικὰ καὶ ἐλάμβανον ἐν πρὸς ἐν τὰ ἄνω κατὰ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου ἐπιχειρήματα καὶ νὰ ἀπῆντων εἰς αὐτά, ἐν τούτοις παραδόξως ὅλως, εἰς οὐδὲν μὲν τῶν ἐπιχειρημάτων ἀπαντῶσι, τὰ παλαιὰ δὲ καὶ ἱερωμένα ἐπιχειρήματα μόνον ἐπαναλαμβάνουσι, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ἐκτοπίσωσι τὴν συζήτησιν, ἀκριβῶς διότι δὲν ἔχουσι ν' ἀπαντήσωσιν εἰς τὴν μαστιγοῦσαν αὐτοὺς λογικὴν. Τοῦτα πάντως συναισθανόμενα τὰ δύο περιοδικὰ, ἠναγκάσθησαν καὶ νὰ ὑποκριθῶσι μὲν, ὅτι δὲν ἀπαντῶσι τάχα εἰς τὸ φυλλάδιον τὸ τὰ, κατὰ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, ἐπιχειρήματα περιέχον, (οὐδαμῶς ἀναφέρουσι τοῦτο, καίτοι πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῆς ἐκ τούτου ἐντυπώσεως ἐγράφησαν), ν' ἀπασχολήσωσι δὲ τὸν ἀναγνώστην διὰ πολυλογίας ἀσκοποῦ, διὰ νὰ πείσωσι βεβαίως καὶ ἑαυτοὺς πρῶτον καὶ τοὺς ἀναγνώστας τῶν ἔπειτα, ὅτι ἀπῆντησαν, καὶ δῆ, ὅτι κατεκεραύνωσαν τοὺς ἐναντιοφρονοῦντας αὐτοῖς!

Μολαταῦτα δὲν θὰ ἦτο ἀσκοπον δπωσδήποτε νὰ ἴδωμεν ἐπὶ τέλους πῶς τὰ ἐν λόγῳ ἄρθρα συλλογίζονται καὶ δικαιολογοῦσι τὴν διαπραχθεῖσαν μεταρρύθμισιν.

(Ἀκολουθεῖ)

πάντες θὰ ἀντελήφθησαν τὴν οὐσίαν καὶ τὰ ὅρια τοῦ Σεβασμοῦ μας πρὸς τὰς παραδόσεις καὶ τὴν φιλοπρόδοον πνεῦμα μας. Ὅσοι λοιπὸν γνήσιοι Ἑλληνες Χριστιανοὶ συμφωνοῦν μαζί μας ὡς ἔλθουν πλῆσιν μας καὶ ἀπὸ κοινοῦ ὡς συνεχίσωμεν τὸν ὡραῖον ἀγῶνα τῶν παραδόσεων καὶ τῆς Ἑθνικῆς προόδου.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Καθιστῶμεν γνωστὸν εἰς πάντας ὅτι πᾶν ἔμβλημα ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, τοῦ περιοδικοῦ καὶ παντός ἄλλου σκοποῦ νὰ ἀπευθύνεται διὰ ταχὺ δημοτικῆς ἐπιταγῆς πρὸς τὸν Γενικὸν Ταμίαν : Σεβασμιώτατον Ἐπίσκοπον Διανλείας κ. Πόληκαρον.

ΜΙΑ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Ἡ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΔΙΚΑΙΩΣΙΣ
ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΜΑΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τῆς Σαμαρεττιδος τὰ Ἐκκλησιασμάτα τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, θὰ ἤκουσαν μὲ συγκίνησιν μίαν ἐγκύκλιον τῆς Ἱεραρχίας μας. Ἡ ἐγκύκλιος αὐτὴ μᾶς μετέφερε 12 ἔτη ὀπίσω εἰς τὸ παρελθόν καὶ μᾶς ὑπενθύμισε τὸ ὠραιότερον καὶ εὐτυχέστερον γεγονός τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Ἀξίζει πραγματικῶς τὸν κόπον νὰ ἐπαναφέρωμεν, ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν, εἰς τὴν μνήμην μας τὴν Ἀθάνατον ἐκείνην σκηνήν, ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Κοιμήσεως Θεοτόκου.

Ἦτο μία ἡμέρα ὑπέροχος, λαμπруνομένη ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ζωογόνου Ἡλίου καὶ θεωπευομένη ἀπὸ τὴν ἑαρινὴν αὐραν. Ἀπὸ τὰ διάφορα σημεῖα τῶν Ἀθηνῶν, προσέρχοντο οἱ Χριστιανοί, ἄλλοι διὰ τὸν συνήθη Ἐκκλησιαστικὸν καὶ ἄλλοι πληροφορηθέντες ἐγκαίρως περὶ τοῦ γεγονότος. Ἐνωρίτατα ὁ ἐντὸς τοῦ Ναοῦ χώρος καὶ τὰ περίεξ αὐτοῦ συνεπληρώθησαν ἀσφυκτικῶς. Ὅλων τὰ πρόσωπα διακατεῖχε μία εὐχάριστος ἀγωνία, ἐκδηλουμένη δι' ἐλαφροῦ μειδιάματος, ἱκανοποιήσεως, συνοδευομένου καὶ ἀπὸ δάκρυα χαρᾶς εἰς τὰ πρόσωπα τῶν περισσοτέρων. Ἐσχηματίζοντο ὁμιλοῦντων καὶ γυναικῶν, οἱ ὅποιοι ἀντήλλασσον θερμότητας χαριετισμοὺς καὶ ἐξέφερον τὰς πλέον ἱερὰς εὐχάς. Παρομοίαν σκηνὴν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναζητήσῃ κανεὶς μόνον εἰς τὰς μεγάλας στιγμὰς τοῦ ἔθνους καὶ ἂν ἐπιζητῇ μίαν ἀναλογίαν τοῦ γεγονότος θὰ τὴν εὕρῃ ἴσως ὑπὸ τὸν γηραιὸν πλάτανον τῆς Ἀγίας Λαύρας ὅτε εἰς Σεβασμιὸς Ἐπίσκοπος, ἡλόγει τοὺς γονυπετεῖς ἀγωνιστὰς τῆς ἐλευθερίας.

— Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν;

Ἡ ἀπάντησις δίδεται ἔμπρακτος. Κατὰ μίαν στιγμὴν ἐπικρατεῖ Ἱερὰ σιγή, εἰς τὴν ὅποιαν θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἀκούσῃ τὴν σιωπὴν. Μετ' ὀλίγον δὲ ἐξέρχονται τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τρεῖς Ἱεράρχαι, ἐνδεδυμένοι μεγαλοπρεπῶς, πλαισιούμενοι δὲ ἀπὸ τὸν Ἱερὸν κληρὸν. Ρίγη συγκινήσεως διέτρεξαν τὰ μέλη τῶν παρευρεθέντων. Ἀρχιερεῖς παλαιοῦ ἡμερολογίου! καὶ τί δὲν ἐσήμαινε αὐτό; Δὲν θὰ εἴμεθα πλέον μία κοινότης θρησκευομένων, ἀλλὰ μίᾳ Ἐκκλησίᾳ Ὁρθόδοξος, μὲ ἀποστολικὴν διαδοχὴν, μὲ ἐξουσίαν, μὲ μεγαλοπρέπειαν, μὲ κύρος. Δὲν θὰ εἴμεθα ὀρφανὰ τέκνα, ἀλλὰ θὰ ἀποκτῶμεν στοργικοὺς πατέρας. Δὲν θὰ κινδυνεύωμεν νὰ ἐκλείψωμεν, ἀλλὰ θὰ ζωογονοῦμεθα διαρκῶς.

Ἰδοὺ διατὶ ἡ συγκίνησις τῶν παρευρεθέντων ὑπῆρξε ἀφάνταστος. Οἱ περισσότεροι ἐκ τούτων εἶχον ζῆσει σκηνὰς ὁμοίας μετὰ τὴν πρωτογενῇ Χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ. Ὅπως δὲ οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ κατέφευγον εἰς τὰς κατακόμβας διὰ νὰ ἐκτελέσωσιν τὰ χριστιανικά των καθήκοντα, οὕτω καὶ αὐτοὶ ἀνῆρχοντο εἰς δυσπροσίτους ἐσχατίας τῶν Ἀττικῶν Ὁρέων διὰ νὰ ἐκτελέ-

(Συνέχεια εἰς τὴν 6ην σελίδα)

Ἀγιογραφικαὶ Μελέται

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΤΟ ΔΕΣΜΩΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΦΙΛΙΠΠΩΝ

Πράξ. ΙΣΤ' 16-34

Ἡ πρώτη πόλις τῆς Εὐρώπης ποὺ ἤξιωθη νὰ δεχθῇ τὸν Μέγαν Ὀδοιπόρον τῶν ψυχῶν καὶ ἀπόστολον τῶν Ἐθνῶν Παῦλον, ὑπῆρξαν οἱ Φίλιπποι τῆς Μακεδονίας. Ἐκεῖ ἐστήθη πρῶτα τὸ Λάβαρον τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. Ἐκεῖ στὰ γραφικὰ κράσπεδα τοῦ Παγγαίου καὶ σὺς δροσόλουστες ὄχθες τοῦ Γαγγίτη, ἠκούσθη τὸ πρῶτον κήρυγμα τῆς ἀγάπης, ποὺ ἔπασσε σὰν δροσερὴ βροχὴ στὰ φλογισμένα ἀπὸ τὴν δίψαν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς εὐτυχίας στήθη τῶν ἀνθρώπων. Ἀπὸ ἐκεῖ τὸ πρῶτον χριστιανικὸν κέντρον, μεταφέρεται σὲ ἕνα φιλόξενο σπίτι, στὸ σπίτι τῆς Λυδίας τῆς Πορφυροπόλιδος. Πόσος ζήλος διέκρινε τοὺς εὐτυχισμένους ἐκείνους ἀνθρώπους! Πόση ἀγάπη ὑπῆρχε εἰς τοὺς κήρυκας τοῦ Θεοῦ Λόγου! Πόση ἀπλότης εἰς τὰς ἐνεργείας τῶν! «Εἰ κεκρίκατέ με πιστὴν τοῦ Κυρίου εἶναι, εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκον μου μέναιτε» παρακαλεῖ μὲ εὐγένεια καὶ καλωσύνη ἡ Λυδία. Νὰ γιατί ἐθριάμβευσε ὁ Χριστιανισμός. Κάθε ἕνας προσέφερε ὅ,τι εἶχε. Ἄλλος τὴν δύναμι τοῦ Λόγου, ἄλλος περιουσία, ἄλλος φιλοξενία, ὅλοι τοὺς τὴν ἴδια τοὺς τὸν ζῶν, ὅλοι τοὺς ἀνυπόκριτη ἀγάπη.

Τὴν ζῶν τῶν μεγάλων τῆς πίστεως ἡρώων, τὴν γεμίζουν μόνον ἀγῶνες καὶ θλίψεις, μὲ τὰ ὁποῖα ὅμως ἐξαγοράζουν πάντοτε τὴν ἐπιτυχία καὶ τὴν Νίκην. Οὕτω καὶ ὁ Παῦλος εἰς τοὺς Φίλιππους μετὰ τὴν πρῶτην ἐπιτυχίαν, δίδει τὴν πρῶτην μάχην. Ἀφορμὴ διὰ τὸν νέον αὐτὸν ἀγῶνα, ποὺ βαθύτερα τοῦ αἵτια εἶναι πάντα ἡ ἀντίδρασις τοῦ κακοῦ κατὰ τῆς ἀρετῆς, ὑπῆρξε ἡ θεραπεία μιᾶς ἀσθενοῦς. Σὲ μιὰ στιγμή οἱ δημεγέρται διεγείρουν τὸν ὄχλον τῶν Φιλιππῶν, συλλαμβάνουν τὸ Παῦλο καὶ τὸν Σίλα καὶ τοὺς ὀδηγοῦν ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν. Δὲν τοὺς ἀφίνουν νὰ ἀπολογηθοῦν. Ἀμέσως διατάσσουν τοὺς ραβδούχους νὰ χαράξουν ἐπὶ τῶν σωμάτων τῶν τὰς αἱματηρὰς γραμμὰς μὲ τὰ βούνευρα. Πόσον πονοῦν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Κυρίου! Πόσον ὑποφέρουν! Τὸ αἷμα τρέχει καὶ τὰ ἐνδύματά τῶν ἐκολλήθησαν ἐπὶ τῶν πληγῶν. Δὲν γογγίζουν ὅμως· δὲν καταρῶνται. Γνωρίζουν ὅτι τὸ νόμισμα τοῦ κόσμου, διὰ τοῦ ὁποῖου πληρῶνει τοὺς μεγάλους ἀνδρας, εἶναι ἡ ἀχαριστία καὶ τὸ ἔγκλημα. Ὁ Παῦλος ψιθυρίζει πρὸς τὸν ἀδελφὸν Σίλα «οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν ἀποκαλυφθῆναι ἡμῖν δόξαν».

Καὶ τώρα πληγωμένοι, πονεμένοι μὲ πυρετό, ὀδηγοῦνται εἰς τὸ δεσμοτήριον τῶν Φιλιππῶν. Τοὺς ὀδηγεῖ ἕνας ρωμαῖος δεσμοφύλαξ. Τὴν τελευταίαν στιγμὴν λαμβάνει τὴν πλέον αὐστηρὰν ἐντολήν· «ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐτούς». Ὁ δεσμοφύλαξ ἐκτελὼν τὴν ἐντολήν ὀδηγεῖ αὐτοὺς εἰς τὴν «ἐσωτέρα» φυλακὴν. Οὔτε φῶς· ἐκεῖ ποὺ οὔτε ὁ ἥλιος θωπεύει τὰ ὄχρα τῶν πρόσωπα· οὔτε ἀηρ ἐδρόσιζε αὐτούς· ὑγρασία ἀ-

φόρητος. Δὲν ἦτο ὅμως μόνον αὐτὸ τὸ μαρτύριον, ἀλλὰ καὶ «τοὺς πόδας αὐτῶν ἡσφάλισαντο εἰς τὸ ξύλον». Τεντωμένα τὰ πόδια τοὺς. Ἀδύνατον νὰ ἀναπαυθοῦν· οἱ πληγὲς τσούζουν. Εἰς τὸ μαρτύριον τῆς στιγμῆς προστίθενται καὶ αἱ θλιβεραὶ ἀναμνήσεις τῆς ἡμέρας. Ἐν τούτοις ὅμως ὁ ἀπέραντος αὐτὸς πόνος δὲν καταβάλλει τοὺς ἥρωας τῆς πίστεως. Τὸ σῶμα ὑποφέρει ἀλλὰ ἡ ψυχὴ εἶναι ἐλευθέρη καὶ ἀναβαίνει πρὸς τὸς πλάστην τῆς. Καὶ εἰς τὴν στιγμὴν τῆς μεγαλυτέρας ὀδύνης, ἀναβλύζει εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἡ μεγαλυτέρα χαρὰ. Τὴν χαρὰν αὐτὴν ἐξεδήλωσαν διὰ προσευχῆς καὶ ὕμνων «Προσευχόμενοι ὕμνουν τὸν Θεόν». Δὲν ἐσκέφθησαν τὴν ἀριστοκρατικὴν καταγωγὴν τῶν· δὲν ἐσκέφθησαν ὅτι ἦσαν Ρωμαῖοι πολῖται καὶ ἀδίκως ὑποφέρουν, δὲν ἐσκέφθησαν τὴν ἀθλιότητα τοῦ δεσμοτηρίου, δὲν ἐσκέφθησαν τὴν δριμύτητα τῶν πληγῶν. Ἐν μόνον ἐσκέφθησαν ὅτι «οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν ἀποκαλυφθῆναι ἡμῖν δόξαν». Δι' αὐτὸ «προσευχόμενοι ὕμνουν τὸν Θεόν».

Τὸ φαινόμενον αὐτὸ ἐκπλήσσει τοὺς ἄλλους δεσμώτας. Κακοποιοί, ἐγκληματῆαι κλέπται, ἦσαν συνηθισμένοι μόνον νὰ ὑβρίζουν καὶ νὰ βωμολοχοῦν. Δι' αὐτὸ ἐξεπλάγησαν καὶ «ἐπικροῶντο αὐτῶν οἱ δέσμοι». «Προσευχόμενοι ὕμνουν τὸν Θεόν». Καὶ ὁ Θεὸς δὲν ἤργησεν νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐπικλήσιν τῶν τέκνων του· δὲν ἐκώφευσε εἰς τὰς φωνὰς τῶν. Ἄν τοὺς ἐλησμόνησε παραπεταμένους εἰς τὸ δεσμοτήριον. «Ἄφνω σεισμός ἐγένετο μέγας, ὥστε σαλευθῆναι τὰ θεμέλια τοῦ δεσμοτηρίου, ἀνεώχθησαν τε παραχρῆμα αἱ θύραι πᾶσαι καὶ πάντων τὰ δεσμὰ ἀνέθη». Ἡ παρουσία τοῦ Ἰσχυροῦ· ἡ παρουσία τοῦ Δυνατοῦ. Ἡ ἐπιβράβευσις τῆς θυσίας. Μὲ τί συγκίνησιν θὰ ὁμολόγη ὁ Παῦλος καὶ ὁ Σίλας; Ὡ! Κύριε εἶσαι τόσο πλεῖστον μας, ὥστε ἐν σοὶ «ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν»....

Μετ' ὀλίγας ὥρας τὸ δεσμοτήριον μεταβάλλεται εἰς τράπεζαν ἀγάπης καὶ εἰρήνης. Ὁ δεσμοφύλαξ καὶ ὁ οἰκογένειά του πιστεύει καὶ βαπτίζεται. Καὶ τὸ τελευταῖον κεφάλαιον τῆς θλίψεως τῶν Φιλιππῶν, χαρὰ καὶ εὐφροσύνη· παρέθηκε τράπεζαν καὶ ἡγαλλιᾶτο πανοικει πεπιστευκῶς τῷ Θεῷ.

Ἀναγνώστα.

Θυμήσου γιὰ λίγο τὴν φρίκην τοῦ δεσμοτηρίου καὶ ἴδε τὸ μέγεθος τῆς θλίψεως, ἐκείνων ποὺ ἐθεμελίωσαν τὴν χριστιανικὴν πίστι. Σκέψου τὰ καθήκοντα ποὺ ἔχεις ἀπέναντί των.

Σκέψου ὅμως καὶ ἕνα ἄλλο πρᾶγμα. Τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἀντιμετώπιζαν τὸν πόνον. Δὲν ἐδουλώνοντο εἰς τὸν πόνον. Δὲν κατεβάλλοντο ἀπὸ αὐτόν· ἀλλὰ «προσευχόμενοι ὕμνουν τὸν Θεόν».

Ἰσως καὶ σὺ ποὺ διαβάσεις αὐτὲς τίς γραμμὰς εἶσαι δεσμώτης τοῦ πόνου. Πρόσεξε μὴ τοῦ δώσεις τὴν καρδιά σου. Ἀφῆσέ τὴν ἐλευθέρην νὰ προσεύχεται καὶ νὰ ὕμνῃ τὸν Θεόν. Καὶ τότε ἕνας σεισμός Χάριτος θὰ λύῃ τὰ δεσμὰ τοῦ πόνου.

Ἀναγνώστα μὴ λησμονήσης ποτὲ εἰς τὴν ζοὴν σου τὸ δεσμοτήριον τῶν Φιλιππῶν.

Κοινωνικά Ζητήματα

ΑΙ ΕΝ ΚΟΣΜΩ ΛΥΠΑΙ

Ἡ λύπη εἶναι ψυχικὸν αἶσθημα ἐκδηλούμενον εἰς τὰς ἀντιθέσεις καὶ τὰ λυπηρὰ τῆς ζωῆς. Εἶναι δὲ τόσαι αἱ λύπαι τῆς ζωῆς, ὥστε αὕτη νὰ καλῇ-ται «κοιλὰς τοῦ κλανυμῆνος».

Καὶ πράγματι δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος μὴ υπο-καίμενος εἰς θλίψεις καὶ μὴ γευόμενος κατὰ συχνὰ διαστήματα πικριῶν καὶ ἀπαγοητεύσεων, αἵτινες καθιστοῦν τὴν ζωὴν συχνάκις μαρτυρικὴν.

Διότι ἐὰν τὸ συναίσθημα τοῦτο ἀφεθῇ ὅλως ἐλεύθερον νὰ κυριαρχήσῃ ἐπὶ τῆς λογικῆς καὶ θε-λήσεως τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἱκανὸν νὰ δημιουργήσῃ τραγικὴν κατάστασιν, ἐξικνουμένην καὶ μέχρις τοῦ ἀπονενονμένου διαβήματος τῆς αὐτοκτονίας.

Δὲν εἶναι ὀλίγαι αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς οἱ υπερβολικῶς λυπούμενοι, πρὸς κατασίγησιν τοῦ τυ-ραννοῦντος αὐτοῦ πάθους τῆς λύπης, εὗρισκουν τὴν εὐκολον ὁδὸν τῆς διὰ διαφόρων διασκεδαστικῶν φαρμάκων ἢ ποτῶν ἀνακουφισεῶς των, ἵνα, ἔστω καὶ πρὸς καιρὸν, ἀπαλλαγῶν τῆς λύπης διὰ τῆς λή-θης, χωρὶς ὅμως νὰ ὑπολογίσουν ὅτι τὰ μέσα ταῦτα διὰ τῆς συχνότης καὶ υπερβολικῆς αὐτῶν χρήσεως, ὑποσκάπτουν τὴν ὑγείαν καὶ διαστρέφουν τὸν χαρα-κτῆρα.

Ἐξεταστέον : πρέπει ὁ ἄνθρωπος, καὶ διὸ ὁ Χριστιανός, νὰ καταπίπτῃ εἰς τὸ χαμηλὸν αὐτὸ καὶ θλιβερὸν ἐπίπεδον; Ἐὰν σκεφθῇ τις μὲ ψυχρὰν λογικὴν θὰ ἀντιληφθῇ ὅτι οὐδεμία ὀφέλεια προ-κύπτει ἐκ τῆς λύπης τῆς προκαλουμένης ἐκ τῆς στερήσεως τῶν γηϊνῶν ἀγαθῶν καὶ ὑλικῶν ἀπο-λαύσεων. Ἀντιθέτως, πλείστοι ὅσοι βλάβαι καὶ ζη-μιαί δημιουργοῦνται ἐκ ταύτης.

Ἀπώλεσέ τις προσφιλῇ του ὑπαρξίν ἢ τυγά-νοι κατάκοιτος ἀπὸ ὀδυνηρὰν νόσον. Μήπως ἡ διαρκὴς καὶ υπερβολικὴ λύπη θὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν τὸν θανόντα ἢ προκειμένου περὶ νόσου τὴν ὑγείαν; Τοῦναντίον, καὶ ἕτερος θάνατος ἐτοι-μάζεται εἰς τὴν πρώτην περιπτῶσιν, καὶ ἡ ἀνευ ὑπομονῆς καὶ ψυχραιμίας νόσος εἰς τὴν δευτέραν περιπτῶσιν, ὁμοίως εἰς τὸ μοιραῖον δυνατόν νὰ καταλήξῃ. Ἀπώλεσέ τις τὰ ὑπάρχοντά του ἢ ἐξε-πατρίσθῃ, καὶ γενικῶς κατὰ ἓνα οἰονδήποτε τρόπον πλήσσειται ἀπὸ ἐν ἢ καὶ περισσότερα ἀτυχήματα τῆς ζωῆς· μὲ τὴν σφοδρὰν λύπην τί ἔχει νὰ κερδίσῃ, εἰ μὴ νὰ ὀδυνᾶται, νὰ καταβάλεται καὶ νὰ περιπί-πτῃ εἰς μαρασμόν, καὶ νὰ μὴ ἐπιδεικνύῃ ἐκ τῆς ἀ-νενεργησίας του ταύτης τὴν ἀπαιτουμένην ἐνεργη-τικότητα καὶ προστάθειαν πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς ἐπελθούσης συμφορᾶς του.

Ἄλλ' οὕτε καὶ τὴν εὐκολον συμπάθειαν τῶν ἀνθρώπων μποροῦν νὰ προκαλέσουν οἱ τοιοῦτοι. Διότι μὲ τὸ τραγικὸν καὶ ἀποκρουστικὸν προσωπεῖον μὲ τὸ ὅποιον ἐμφανίζονται μᾶλλον τὴν ἀντιπάθειαν ἀντικρῶσιν.

Ναί, ὡς ἄνθρωποι, υποκαίμεθα εἰς θλίψεις διὰ ποικίλα παθήματα· ἀλλ' ὀφείλομεν νὰ μὴ ἐπιτρέ-

πωμεν ὅπως ἡ λύπη μας αὕτη κατισχύσῃ τῆς логи-κῆς καὶ τῶν ψυχικῶν μας ἱκανοτήτων, διότι διὰ τοῦ χρόνου θέλει καταστῇ αὕτη ἐπίβουλος ἐχθρὸς τῆς ὑ-γείας, τῆς εὐτυχίας καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς μας.

Ἐχόντες λοιπὸν ὑπ' ὄψει τὰς μεγάλας ζημίας, ἃς ὑφιστάμεθα, τὸ πολλαπλοῦν τῆς δυστυχίας, εἰς ἣν περιπίπτομεν καὶ τὸ χεῖριστον ὅλων ὅτι ἡ ψυγα-σθένεια αὕτη τῆς λύπης θέλει ἐπιφέρει θάττον ἢ βράδυνον τὴν τελειωτικὴν καταστροφὴν ἴσως καὶ πρό-ωρον θάνατον, ἃς ἀντιτάξωμεν, ἐφ' ὅσον δὲν δυνά-μεθα νὰ ἀποφύγωμεν τὰς ἀντιξόους ταύτας περι-στάσεις τῆς ζωῆς, τὴν λογικὴν, καὶ ἂν αὕτη ὀρθω-θῇ πρὸ τῶν ὀρμητικῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων κυμάτων τῆς λύπης ἃς ἐνισχύσωμεν ταύτην διὰ τῆς μελέτης τῆς ἀληθοῦς φιλοσοφίας, ἣτις ἐμπεριέχεται εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφὴν καὶ τὰ ἱερὰ βιβλία τῶν Ἀγίων.

Ἐκ τῆς μελέτης ταύτης θὰ ἀποκομίσωμεν τὴν ὀρθὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὸ ψυχικὸν τοῦτο συναίσθημα τῆς λύπης· ἐδόθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους παρὰ τοῦ Δη-μιουργοῦ, οὐχὶ διὰ νὰ ἐκδηλοῦται, καὶ μάλιστα με-τὰ τοσαύτης σφοδρότητος, εἰς τὰς στρεβύσεις καὶ γε-νικῶς εἰς τὰς συμφορὰς μας, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐκδηλοῦ-ται κατὰ τὴν διάπραξιν τοῦ ἡθικῶς κακοῦ, δηλαδὴ τῆς ἁμαρτίας, ἡ ὁποία χωρίζει καὶ ἀπομακρύνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν Θεόν.

Θὰ ἀντιληφθῶμεν ὅτι ἡ προκαλουμένη ἐκ τῆς στερήσεως τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν λύπη εἶναι καὶ λέγε-ται κατὰ κόσμον λύπη. Ἀντιθέτως δὲ ἡ ἐκ τῆς συναι-σθήσεως τῆς ἁμαρτίας λύπη εἶναι ἡ κατὰ Θεὸν λύ-πη, ἣτις οὐδόλως ζημοῖ τὸν ἄνθρωπον, ἀπεναντίας δὲ προξενεῖ εἰς τοῦτον χαρὰν, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἀποκαλεῖται χαρμολύ-πη, μὴ δημιουργοῦσα ταραχὴν ἢ ἀγωνίαν, καὶ κατὰ συνέπειαν γενομένη πρόξενος ἀνυπολογίστου ψυχι-κῆς ὀφελείας.

Ἐν τέλει ἐκ τῆς μελέτης ταύτης θὰ διδαχθῶ-μεν ὅτι, ὅσας περιπίπτομεν εἰς ἀτυχήματα, ὀφεί-λομεν νὰ μετακεντρῶμεν τὴν ἐκ τῶν ἀτυχημάτων τούτων λύπην εἰς τὴν χαρμολύπην, ἐπιφέρονσαν τὴν συγχώρησιν καὶ οἰκείωσιν ἡμῶν πρὸς τὸν Θεόν καὶ ἀποδιώκουσαν τὴν φθοροποιὸν ἐπίβρασιν τῆς κατὰ κόσμον λύπης. Καὶ οὕτω πολυτενέστεροι ὄχι μόνον ἐ-ξερχόμεθα ἀβλαβεῖς ἐκ τῶν κατὰ καιροῦς δεινοπα-θημάτων, ἀλλ' ἐνισχυμένοι ψυχικῶς διανύομεν τὸν βίον ἡμῶν ἐν ἐπιγνώσει τοῦ προορισμοῦ μας.

Ἐμβάσματα Συνδρεμόν

Ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχυδρεμικῶν ἐπιτα-γῶν ἀπευθύνονται : Πρὸς τὸν Σεβασμ. Διαυλείας

κ. Πολύκαρπον, Χαλκοκονδύλη 7.— Ἀθῆναις

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντής

Ἐπίσκ. Μεγαρίδος κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ, Χαλκοκονδύλη 7

Διευθυντής Τυπογραφείου : Γεώργιος Σεργιπίνης

Θεμιστοκλέους 33.— Ἀθῆναι

ΔΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΩΜΕΝ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

Ο ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ ΑΥΤΟΥ

(Ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Προσελθὼν ὁ Ἐπαρχος Μόδεστος πρὸς τὸν αὐτοκράτορα ἀνέφερε πρὸς αὐτὸν τὰ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου διαμειφθέντα, προσθέσας: «ἐνίκηθην ὁ βασιλεὺς διότι ὁ ἀνὴρ οὗτος εἶναι ἀνώτερος τῶν ἀπειλῶν» ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ὑποσχέσεων εἶναι βέβαιος ὅτι οὐδὲν περισσώτερον ἠθέλομεν κατορθώσειν.

Δὲν ἠθέλησεν ὁμοῦς ὁ αὐτοκράτωρ ἵνα μεταχειρισθῇ

Η ΠΑΝΥΓΥΡΙΚΗ ΔΙΚΑΙΩΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΜΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης σελίδος)

σουν τὰ καθήκοντά των εἰς τὰ γραφικὰ ἐξωκλήσια τῆς ὑπαίθρου. Πλειστάκις ἀντιμετώπισαν τὴν βίαν τῶν στρατιωτικῶν καὶ ἀστυνομικῶν ἀρχῶν. Τίμιοι καὶ φιλήσυχοι πολῖται ὄντες συνωθηθῆσαν μὲ ἐγκληματίας εἰς τὰ κρατητήρια. Καὶ ὅλα τὰ ὑπέμεναν εὐχαρίτως. Δι' ἐν μόνον ἐθλίβοντο. Διὰ τὴν ἀπουσίαν Ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν. Τώρα δὲ πού τοὺς βλέπουν, ὅχι ἐν ὄνειρῳ, ἀλλὰ εἰς τὴν πραγματικότην ἢ χαρὰ των εἶναι ἀπερίγραπτος...

Καὶ οἱ τρεῖς Ἀρχιερεῖς βαδίζουν μεγαλοπρεπῶς ἀκολουθοῦμενοι ἀπὸ τὸ δακρυδόν ποιμνιὸν των. Εἰς μίαν μεγάλην πλατεῖαν δίδεται ὁ ὄρκος τῆς πίστεως καὶ ἡ καλὴ ὁμολογία. Οἱ λόγοι των ἤχουν ὥς γλυκίφθογγοι κώδωνες ἀναστάσεως καὶ ἀναμοχλεύουν τὰ μυχαιότερα βάθη τῆς ὀρθοδόξου ψυχῆς. Τὰ δάκρυα εἶναι ἀσυγκράτητα. Σκηνὴ πού δὲν θὰ τὴν λησμονήσῃ ποτὲ ἡ Ὁρθόδοξος ψυχὴ. Ἐκτοτε μία νέα περίοδος ἀρχίζει διὰ τὸν ἀγῶνα. Ἡ συγκροτηθεῖσα ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἀναλαμβάνει ἔργον βαρὺ. Ἀντιμετωπίζει διωγμούς, ἀλλὰ νικᾷ καὶ θριαμβεύει. Τὸ ἀποκτήσαν ποιμένας ποιμνιον βαδίζει τὴν μεγάλην λεωφόρον τῆς Ὁρθοδοξίας.....

Δώδεκα ἔτη νίκης καὶ θριάμβου. Δώδεκα ἔτη ἀγῶνων καὶ θυσιῶν. Δώδεκα ἔτη πικριῶν καὶ θλίψεων. Καὶ σήμερα, ὅπως πρὸ 12 ἐτῶν τρεῖς Ἀρχιερεῖς ἡγοῦνται τοῦ ἀγῶνος τῆς Ὁρθοδοξίας σθεναρῶς. Ἀντιμετωπίζουν ἐξωτερικούς ἐχθρούς. Ἀντιμετωπίζουν ὁμοῦς καὶ ἐσωτερικούς τοιοῦτους. Ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία πάντα δύο ἐχθρούς ἀντιμετωπίζει...

Καὶ τώρα ὅλοι μας ἄς συσπειρωθῶμεν περὶ τῶν Ἀρχιερέων μας. Εἶναι δι' ἡμᾶς τὸ πᾶν. Εἶναι ἡ κεφαλὴ μας, τὸ φῶς μας, οἱ ἡγέται μας, οἱ πατέρες μας. Ἡ ἀγάπη μας πρὸς αὐτούς ἄς εἶναι ἀπερίοριτος. Ἡ πειθαρχία μας συνειδητὴ, ἀπροσχημάτιστος, ὀλοκληρωτικὴ καὶ ἀνευ ὀρων. Κατὰ δὲ τὴν ἐπέτειον αὐτὴν ἄς εὐχρηθῶμεν ὁ Κύριος νὰ μᾶς τοὺς χαρίζη ὕμνους, μακροημερεύοντας.

Ζήτωσαν λοιπὸν οἱ Ἀρχιερεῖς μας, οἱ τρεῖς αὐτοὶ στρατηγοὶ τοῦ ἀγῶνος μας καὶ οἱ παραστάται τῆς Νίκης τῶν Ὁρθοδόξων.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

βίαν, ἀλλ' ἀπεφάσισεν ὁ ἴδιος νὰ δοκιμάσῃ ἴσως καὶ δυνηθῇ νὰ προσελκύσῃ εἰς τὰ φρονήματά του τὸν ἀκλόνητον Ἱεράρχην. Διὰ τοῦτο μεταβάς μεθ' ὅλης τῆς ἐπισήμου ἀκολουθίας του εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου κατὰ τὴν μεγάλην ἐορτὴν τῶν Ἁγίων Θεοφανείων, ἤκουσε τῶν ὕμνων καὶ ψαλμωδιῶν, εἶδε τὸ πέλαγος ἐκείνου τοῦ λαοῦ καὶ τὴν σεμνὴν καὶ πλήρη εὐλαβείας στάσιν αὐτοῦ ὁμοιάζοντος μὲ συνάθροισιν εὐσεβῶν μοναστῶν, εἶδε τὴν ὅλως οὐράνιον πομπὴν τῆς ἱερᾶς λειτουργίας, τοὺς ἱερεῖς ὁμοιάζοντος κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην μᾶλλον πρὸς Ἀγγέλους παρὰ πρὸς θνητούς, καὶ τὸν Ἐπίσκοπον ἐν μέσῳ αὐτῶν ἱστάμενον ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου, ἡσυχον καὶ ἀτάραχον ὥς ἐάν εὐρισκοντο ἐν πλήρει εἰρήνῃ. Τοῦτα βλέπων ὁ αὐτοκράτωρ, ἐστάθη ἐπὶ τινὰ ὥραν ἀκίνητος καὶ ὥς πεπαγωμένος ἐκ θρησκευτικοῦ τρόμου· συνελθὼν ὁμοῦς ὀλίγον ἐκ τῆς ἀκρας ταραχῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναὸν διὰ μέσου τοῦ περιεστώτος πλήθους, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἱερόν, καὶ εἰς τὸ λεγόμενον διακονικὸν ἀπήλαυσε τῆς μετὰ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου θείας ὁμιλίας τῆς ὁποίας πρὸ πολλοῦ ἐπόθει, συνέπεσε δὲ νὰ εὐρεθῇ κατὰ τὴν συνομιλίαν ταύτην τοῦ Αὐτοκράτορος Οὐάλεντος μετὰ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καὶ ὁ φίλος αὐτοῦ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ θεολόγος καὶ Ναζιανζηνός.

Ὁ Οὐάλης ἔμεινε ἐκθαμβος ἀπὸ τὴν συνομιλίαν, τὴν διδασκαλίαν καὶ γενικῶς ὅλην τὴν συμπεριφορὰν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, τοῦ ὁποίου ἡ εὐγενὴς αὐτὴ καὶ ὁλος Χριστιανικὴ ἀνοχὴ ἀφώπλισε τὴν μανίαν τοῦ αἰρετικοῦ βασιλέως, ὅστις ἂν καὶ ἐνέμεινεν εἰς τὰς πεπλανημένας καὶ αἰρετικὰς Ἀρειανικὰς δοξασίας, ἐχαλίνωσεν ὁμοῦς τὴν ἄλογον κατὰ τῶν ὀρθοδόξων μανίαν του, καὶ φιλανθρωπότερος πρὸς αὐτοὺς γενόμενος, ἀφείρωσεν εἰς τὴν Μητροπολιν τῆς Καισαρείας τὰ κάλλιστα τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ ἐκείνῃ κτημάτων του, ὅπως αἱ πρόσοδο αὐτῶν διατίθενται ὑπὲρ τῶν ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου ἰδρυθέντων φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων πτωχοτροφείων, νοσοκομείων, γηροκομείων, λαοκομείων, ὁρφανοτροφείων κλπ.

Κατὰ τὴν ἀνωτέρω συνάντησιν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου μετὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Οὐάλεντος, παρίστατο καὶ τις ἐκ τῆς βασιλικῆς ἀκολουθίας ἐπιστάτης εἰς τὸ μαγειρεῖον τοῦ Αὐτοκράτορος, Δημοσθένης ὀνόματι. Οὗτος θελήσας νὰ κατηγορήσῃ τὸν Ἅγιον διὰ τὴν πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα παρερησίαν αὐτοῦ, προσέφερε τὰς λέξεις ἀσυντάκτως καὶ ὅχι κατὰ τοὺς γραμματικούς κανόνας. Μειδιῶσας ἑλαφρῶς ὁ Ἅγιος εἶπε πρὸς αὐτὸν ἀπειρινόμενος «Ἐθεασάμεθα καὶ Δημοσθένην ἀγράμματον». Θυμωθέντος δὲ ἐκείνου καὶ ἀπειλήσαντος τὸν Ἅγιον, οὗτος ἀφώβως καὶ μετὰ πολλοῦ τοῦ θάρρους ἀπήντησε πρὸς τὸν αὐθάδη ἐκείνον μάγειρον «σὸν ἐστί, τῆς τῶν ἱερῶν καρρυείας φροντίζειν δογμάτων γὰρ θεῶν ἐπαεῖν (ἀκούειν ἢ ἐννοεῖν) οὐ δύνασαι, βεβυομένας ἔχων τὰς ἀκοάς».

Ταῦτα διηγείται ὁ Ἐκκλησιαστικὸς Ἱστορικὸς Θεοδότης ὁ Κόρου, ὅστις μὲ τὴν συνήθη αὐτῷ μεγαλήγορον ἔκφρασιν ὡςδε πως, διηγείται τὰ τῆς συναντήσεως τοῦ Ἐπαρχου Μόδεστου καὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Οὐάλεντος μετὰ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου:

«Ὁ μέντοι Ὑπαρχος, λέγει, εἰς τὴν Καισαρείαν ἀφικόμενος καὶ Βασίλειον τὸν Μέγαν μεταπεμφθέντος, τιμῆς τε ἡξίως καὶ λόγους πρὸς αὐτὸν ἡπίους ἐχρήσατο, εἰζάτε τῷ καιρῷ παραινῶν καὶ μὴ προσέειπαι (παραιτῆσαι, ἐγκαταλείψαι, θυσιάσαι) τοσαύτας ἐκκλησίας δι' ὅλην τὴν δογμάτων ἀκρίβειαν» ὑπισχνεῖτο δὲ καὶ τὴν Βασιλέως φιλίαν, καὶ τὰς ἐκ ταύτης δι' αὐτοῦ πολλὰς ἐσομένας εὐεργεσίας.

Ὁ δὲ θεὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ ἔφη: μετράκις τοῦτους ἀρμότειν τοὺς λόγους· ἐκεῖνοι γὰρ καὶ οἱ ἐκεῖνοι πρόσμοιτοι περὶ τὰ τοιαῦτα κεχίνασιν (ἔχουν ἀνοικτὸν τὸ στόμα)· οἱ δὲ τοῖς θεοῖς λόγοις ἐνθεσθραμένοι, προέσθαι μὲν τῶν θεῶν δογμάτων ΟΥΔΕΜΙΑΝ ἀνέχονται συλλαβὴν ὑπὲρ δὲ τούτων καὶ πάσας, εἰ δέοι, τοῦ θανάτου τὰς ἰδέας ἀσπάξοντο· τὴν δὲ Βασιλέως φιλίαν, μέγα μὲν ἡγοῦμαι μετ' εὐσεβείας· ἀνευ δὲ ταύτης, δλεθρίαν ἀποκαλῶ. Τοῦ δὲ ὑπάρχου χαλεπήναντος καὶ ἀνοηταίνειν φήσαντος, ὁ θεὸς ἔφη Βασίλειος: Ταύτην

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Ἡ ΠΑΛΑΙΑ ΕΙΚΩΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Αἱ ΦΙΛΟΞΕΝΟΙ ΑΔΕΛΦΑΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὴν πρωτὰν ὁ Λουδοβίκος ἀφυπνίσθη ὑπὸ τινος ἀνθρώπου πλήττοντος αὐτὸν ἡρέμα εἰς τὸν ὦμον, καί, ὅστις ἰδὼν αὐτὸν καὶ τὸν ἀδελφόν του κοιμωμένους εἰς τὸ παρεκκλήσιον, τῷ εἶπεν: «Ἐ! τί κάμνετε ἐδῶ, τέκνα μου; ἐνόμιζα ὅτι θὰ εἴσθε πρὸς πολιοῦ εἰς τὴν πόλιν» μήπως σᾶς συνέβη κακόν τι;»

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο ὁ καλὸς Μαθουρίνος, ὁ ὁποῖος μετέβαινε νὰ πωλήσῃ ὀπωρικά εἰς τὴν ἀγοράν. Τὴν προτεράϊαν εἶχε προτείνῃ εἰς τοὺς δύο νέους νὰ παραλάβῃ αὐτοὺς εἰς τὸ ἀμάξιόν του, ἀλλ' οὗτοι ἡρνήθησαν, ἵνα μὴ κουρασθῇ ὁ ἵππος ἐκ τοῦ πολλοῦ φορτίου καὶ ἵσως νὰ ἐφοβοῦντο μὴ μείνωσι ἐπὶ πολὺ καθ' ὁδὸν ὁδοιποροῦντες ἐπὶ τῆς ἀμάξης τοῦ Μαθουρίνου. Ἦσαν εὐκίνητοι καὶ ρωμαλέοι καὶ εἶχον ἀρκετὰς δυνάμεις, ἵνα διατρέξωσι τὸ μέχρι τῆς πόλεως διάστημα πεζῇ.

Ὁ Μαθουρίνος εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἐκ τοῦ χωρίου ὀλίγας ὥρας μετὰ τοὺς δύο ἀδελφούς, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπορεύετο ἀργὰ καὶ διήλθε μέρος τῆς νυκτὸς

ἔχειν εἰς αἰετὴν ἀνοιαν εὐχομαι. (Ἐκκλησ. Ἰστορ. Βιβλ. Δ'. κεφ. 19).

«Ὁ δὲ Βασιλεὺς οὕτως ἡγάσθη τὸν ἄνδρα, ὥς καὶ χωρὶς κάλλιστα ὧν εἶχεν αὐτόν, τοῖς ὑπ' αὐτοῦ φροντισομένοις δωρήσασθαι πέποιεν, οἱ τὸ σῶμα ἅπαν λεωβημένοι πλείονος ὅτι μάλιστα θεραπείας προσδέονται. Τὴν μὲν οὖν πρώτην τοῦ Βάλεντος προσβολὴν οὕτως διέφυγεν ὁ Μέγας Βασιλεὺς» (Θεοδωρητ. ἐνθ. ἀνωτ.).

Παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως καὶ ἐπειδὴ ὁ Αὐτοκράτωρ Οὐάλης ἐπηρεάετο πολὺ ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν Ἀρειανῶν μεγάλην ἀσκούντων παρ' αὐτῷ καὶ τῇ δημοζύγῳ τούτου Βασιλίσσῃ Δομνίκῃ ἐπιτροπὴν, ἐπεισαν οἱ αἰρετικοὶ οὗτοι τὸν Αὐτοκράτορα ὥστε νὰ ἐξορίσῃ τὸν Μέγαν Βασιλεῖον. Ἡ ἀπόφασις ἐξεδόθη καὶ τὰ πάντα ἦσαν ἐτοιμα, ἀλλὰ καὶ ὁ θεὸς ἀνὴρ κατὰ πάντα πρόθυμος καὶ ἀποφασισμένος νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν ἐξορίαν παρὰ νὰ συμφωνήσῃ πρὸς τὰς αἰρετικὰς ἀποφάσεις τοῦ Βασιλέως.

Πλὴν ἐλήλθεν ἐν τῷ μεταξύ ἡ νύξ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Βασιλίσσα Δομνίκα ἠνωχλήθη ὑπὸ τρομερῶν ὄνειράτων καὶ πόων φοβερῶν· συγχρόνως δὲ καὶ ὁ υἱὸς αὐτῶν, Γαλάτης ὀνόματι, ἠσθένησε σοβαρῶς ἀσθενεῖαν πρὸς θάνατον. Ἐνοήσαντες δὲ ὅτι ταῦτα ἦσαν θεῖα ποιητὴ διὰ τὰς ὁποίας ἐνήγγουν κατὰ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου ἐπιβουλὰς, ἔσπευσαν νὰ προσκαλέσωσιν εἰς τὸν Βασιλικὸν οἶκον τοῦτον τὸν θεῖον τοῖνον ἄνθρωπον, ὃν κολάσειεν ἡ πειρίσσειεν, ἐλθεῖν εἰς τὴν οἰκίαν ἡντιβόλησει» λέγει ὁ Θεοδώρητος, ὅστις προθύμως καὶ ὅλως ἀμνηστικῶς ὑπήκουσε καὶ σπεύσας εἰσῆλθεν εἰς τὸν Βασιλικὸν οἶκον, καὶ ἐν τῷ ἅμα εἰσελθεῖν αὐτὸν ἡλαττώθη κατὰ πολὺ τοῦ παιδὸς ἡ νόσος· ὑπέσχετο δὲ ὁ Ἅγιος πρὸς τὸν Βασιλέα, ὅτι θὰ θεραπευθῇ τελείως ὁ υἱὸς του ἐὰν δεχθῇ ἵνα βαπτίσωσι τοῦτον ὀρθόδοξοι ἱερεῖς ὑπέσχετο πρὸς τὴν ζωὴν ἀναστρέφαι, εἰ τοῦ Παναγίου βαπτίσματος διὰ τῶν εὐσεβούντων ἀξιώθει» (ἐνθ. ἀνωτ.).

Ἀλλ' ὁ ἀνόητος Βασιλεὺς πεισθεὶς μᾶλλον εἰς τοὺς συμπαρόντας ἐκ τῆς συμμορίας τοῦ Ἀρείου Κληρικούς, διέταξεν ἵνα οὗτοι βαπτίσωσι τὸν υἱόν του, ὅστις καὶ ἅμα βαπτισθεὶς ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν, ἀμέσως καὶ ἐτελεύτησεν «ὁ δὲ παραντίκα τοῦ βίου τὸ τέλος ἐδέξατο».

(Ἀκολουθεῖ)

εἰς τὸ πανδοχεῖον τοῦ ὄρους, ἔφθασε περὶ τὰ ἐξημερῶματα εἰς τὸ παρεκκλήσιον, ὅπου εἶχον διέλθῃ τὴν νύκτα των οἱ δύο ἀδελφοὶ Φιζώ. Ὁ γέρον Μαθουρίνος ἦτο πολὺ καλὸς χριστιανός, διὰ τοῦτο ἐστάθη ἵνα προσευχηθῇ εἰς τὴν Παναγίαν. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἔδεδεσε τὸν ἵππον του εἰς ἓν τῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ δένδρων, ἦλθε καὶ ἐγονάτισε πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας. Μόλις δὲ ἐτελείωσε τὴν προσευχὴν του, στρέψας τοὺς ὀφθαλμούς του εἶδε τοὺς δύο νέους κοιμωμένους ἐπὶ τῶν ξηρῶν φύλλων καὶ ἐπειδὴ ἤδη εἶχεν ἐξημερώσῃ τοὺς ἀνεγνώρισεν εὐθύς.

Ὁ Λουδοβίκος ἐνευσεν εἰς τὸν Μαθουρίνον νὰ ὀμιλῇ σιγὰ καὶ λαβὼν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν ὁδηγήσεν ἔξω τοῦ Ναοῦ καὶ τοῦ διηγῆθαι τὸ νέον δυστύχημά των.

Ὁ καλὸς Μαθουρίνος ἀκούων τὸν Λουδοβίκον νὰ ὀμιλῇ διὰ πιστολαῖς, γρονθιαῖς καὶ διὰ τὸ χυθὲν αἷμα ἐξέβαλε παθητικὰς φωνὰς καὶ ἤρχισε μὲ χειρονομίας νὰ ἐκφράζῃ τὴν μεγάλην λύπην του. Ἐμέμφετο δὲ μεγάλως ἑαυτὸν διότι δὲν ἐπέμεινε εἰς τὸ νὰ ἔλθουν οἱ δύο ἀδελφοὶ εἰς τὴν ἀμαξαν του. Ἐπὶ τέλους ὅταν συνῆλθεν ἐκ τῆς λύπης, τὴν ὁποίαν εἶχεν αἰσθανθῇ διὰ τοὺς φίλους του, εἶπεν εἰς τὸν Λουδοβίκον:

«Πρέπει νὰ μετακομίσωμεν τὸν ἀσθενῆ εἰς τὴν πόλιν» δὲν ἤμποροῦμεν νὰ τὸν ἀφήσωμεν ἐδῶ. Ἰδοὺ ἡ ἀμαξα, θὰ ἐτοιμάσω μίαν θέσιν ὅπου δὲν θὰ ἀναπαυθῇ πολὺ ἀσχημα καὶ θὰ προσπαθήσωμεν νὰ πορευώμεθα πολὺ ἀργά».

Ὁ Παῦλος εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ἀνάπανσις τῆς νυκτὸς εἶχε δώσῃ περισσοτέρας δυνάμεις, κατώρθωσε νὰ ἀναβῇ χωρὶς κόπον εἰς τὴν ἀμαξαν τοῦ Μαθουρίνου, εἰς τὴν ὁποίαν τοῦ ἠτοίμασεν ἓν εἶδος προσκεφαλαίου, ἐκ χονδροῦ ὑφάσματος πεπληρωμένον δι' ἀχύρων. Ἐνταῦθα δὲ ἀφοῦ ἀνεπαύθη καλῶς, ἡ ἀμαξα ἀνεχώρησεν.

Ὁ Μαθουρίνος καὶ ὁ Λουδοβίκος ἐβάδιζον ἐκατέρωθεν τοῦ ἵππου διὰ νὰ κανονίσωσι τὸ βᾶδισμά του καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔστρεφον διὰ νὰ ἴδωσι τί γίνεται ὁ ἀσθενὴς των. Ἐνῷ δὲ ἐβάδιζον ὁ Λουδοβίκος ἔδωκεν εἰς τὸν σύντροφόν του πολλὰς πληροφορίας διὰ τὴν πληθύν των κλεπτῶν, διὰ τὰ ὅπλα των, διὰ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκοντο κατὰ τὴν ὥραν τῆς δολοφονίας, καὶ δὲν ἐλησμόνησε τὴν ἀπώλειαν τῆς ἀγαπητῆς του εἰκόνης.

«Σκυολόγι! εἶπεν ὁ γέρον χωρικός» ἂν εὐρισκόμην πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μὲ ἓνα ἐξ ἐκείνων

—Ἐ! καλὰ! τί θὰ ἔκαμνες; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος.

—Τί θὰ ἔκαμνα; Θὰ τοῦ ἔκοπτα τὴν κεφαλὴν τὴν στιγμὴν ποὺ θὰ μοῦ ἐζήτη τὸ βαλάντιον ἢ τὴν ζώην.

—Πιστεύσατέ με καλὲ μου πάτερ, εἶναι καλλίτερον νὰ μὴ ἀναμειγνύεσθε διόλου μὲ αὐτούς.

—Δὲν ἀντιλέγω, ἀλλ' εἰς τὸ ἐξῆς ὁσάκις μέλω νὰ διέλθω τὸ ὄρος ἐν καιρῷ νυκτός, θὰ ἐφοδιάζωμαι μὲ ἓν καλὸν ζεύγος πιστολίων.

(ἀκολουθεῖ)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

«ΦΡΑΓΓΕΛΙΟΝ»

Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἡ Ἐνωσις Νέων Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος ἐξέδωσε αὐτοτελὲς τεύχος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξετάζει τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς καὶ χειροτονίας ἐπισκόπου ἀπὸ Ἀγιογραφικῆς, Κανονικῆς καὶ Δογματικῆς ἀπόψεως, διὰ τοῦ τεύχους αὐτοῦ πλήρως ἐπυκνῶνται τὰ πραξιοδόκημα τοῦ ἐπισκόπου Ματθαίου καὶ ἐκτίθεται ἡ ἀλήθεια, διὰ τοῦς ἐπιζητοῦντας αὐτήν, κατὰ τρόπον σαφῆ. Εἰς τὴν Ἐνωσιν Νέων, ἥτις πάντοτε πρωτοστατεῖ εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς ἀληθείας, ἀνήκει δίκαιος ἔπαινος καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὸν Πατέρα Καיסάριον Γαμβρούλιαν, ὅστις σπουδαίως συνέβαλεν εἰς αὐτό.

Τὸ τεύχος αὐτὸ διατίθεται δωρεάν διὰ πάντα ἀποκατάλητον ἐρευνητήν.

Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΟΥ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΕΑΣ ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ

Με ἐξαιρετικὴν μεγαλοπρέπειαν ἐπετελέσθη ἡ πανήγυρις τοῦ Ἁγίου Γεωργίου εἰς Νέαν Κηφισσίαν. Εἰς τὸ ἀνθρόπον αὐτὸ σημείον τῆς Ἀττικῆς καὶ εἰς ἕνα παραδεισιακὸν περιβάλλον, ἀπεδόθησαν αἱ τιμαὶ εἰς τὸν μεγαλομάρτυρα νεανίαν Ἁγίον τοῦ Σωτήρος, κατὰ τρόπον ἀνάλογον τοῦ ψυχικοῦ καὶ σωματικοῦ μεγαλείου τοῦ ἁθλήτοῦ τοῦ Κυρίου. Εἰς τὸν βαρύτιμον στέφανον τῆς εὐσεβείας, ποῦ συνεπλέχθη ἀπὸ τοῦς ἱεροῦς ὕμνους, προσετέθησαν καὶ τὰ ἐγκωμιαστικὰ ἀνθῆ τῆς ὁμιλίας τοῦ Σεβαστοῦ ἱεράρχου πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομου. Αἱ ἐκτυπώσεις τῶν παρευρεθέντων ὑπὲρ αὐτοῦ ἀρισταὶ καὶ ἡ ὠφέλεια μεγίστη. Πραγματικῶς πόσης τιμῆς ἤξιώσε ὁ Κύριος τοὺς ἐργασθέντας δι' αὐτόν! Καὶ εἰς τοὺς οὐρανούς ἀγάλλονται καὶ εἰς τὴν γῆν τιμῶνται.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Δὲν γνωρίζομεν ποίας κρίσεις ἔχουν σχηματίσει οἱ ἀναγνώσται μας διὰ τὸ περιοδικόν. Ἡ συνειδησίς μας ὅμως μᾶς ἐπαναπαύει, διότι καταβάλλομεν πᾶσαν προσπάθειαν, ὥστε νὰ τὸ καταστήσωμεν ἄξιον τοῦ ἀγῶνος, τὸ ὁποῖον ἐκπροσωπεῖ καὶ ὠφέλιμον εἰς ἅπαντας. Βεβαίως παρουσιάζονται ὀρισμένοι ἀτελείαι αἱ ὁποῖαι ὀφείλονται εἰς τὴν μὴ δολικηρωθεῖσαν εἰσέτι διοργανώσιν. Ὅπως π.χ. εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐξ αἰτίας ἀπροσεξίας τοῦ διορθωτοῦ, δὲν ἐδιορθώθη εἰς τὸ πρῶτον τυπογραφικὸν δοκίμιον ἡ λέξις «πτῶμα» καὶ ἐξετυπώθη εἰς τὴν Ἀγιογραφικὴν στήλην οὕτω, ἀντὶ τῆς λέξεως «Σῶμα». (Ἐρῶν «Ἀγιογραφικῶν Μελετῶν», «Θόρος καὶ ἡρωϊσμός»). Κατανοοῦντες δὲ τὴν ἀλήθειαν, ὅτι πᾶσα ἀνθρωπίνη προσπάθεια θὰ ἔχη καὶ τὸ στοιχεῖον τῆς ἀτελείας, δεχόμεθα πάντοτε ἀξιοπρεπεῖς ὑποδείξεις καὶ συστάσεις τῶν ἀναγνωστῶν μας, τοὺς ὁποῖους θεωροῦμεν σενεργάτας ἀποδίδομεν δὲ δίκαιον εἰς τὸν ἀναγνώστην μας ὅστις διετύπωσε εὐλαβῶς τὴν γνώμην διὰ τὴν λέξιν «εἰκονολάτρης» εἰς τὸ σχόλιον «ὅταν ὁμιλῇ ἡ Ἱστορία» δὲν εὐσταθεῖ διὰ καὶ ἐπαγορθῶνται τὴν ἄστοχον αὐτὴν διατύπωσιν τοῦ σχολιαστοῦ μας ἀντικαθιστῶντες τὴν λέξιν «εἰκονολάτρης» διὰ τῆς λέξεως «προσκυνητῆς τῶν Ἀγίων εἰκότων».

Εἴμεθα φίλοι τῆς εἰλικρινείας καὶ ὁμολογοῦμεν τὰ λάθη μας ὅταν καὶ δόκιμος ἀποδεικνύνται. Ἐπιθυμοῦμεν ὅμως οἱ σχολιασταὶ μας, νὰ διακρίνωμεν διὰ τὸ νόμιμον ἥθος τῶν, νὰ σέβωνται τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ἥτις ὑπευθύνως κατευθύνει τὸ περιοδικόν, νὰ ἀποφεύγουν τὴν δημοκοπίαν καὶ τὸν θόρυβον τῶν πεζοδρομίων καὶ πρὸ παντὸς νὰ μὴ ὑποκαθιστοῦν τοὺς ὑπευθύνους καὶ τοὺς ἀρμοδίους εἰς τὰ καθήκοντά των.

Τὸ τοιοῦτον εἶναι αὐθάδεια καὶ ἑλλειψὶς καλῆς ἀνατροφῆς.

Καὶ τέλος μία σύστασις πρὸς τοὺς ἀναγνώσταις μας: Μελετᾶτε τὸ περιοδικόν διὰ νὰ ὠφελησθε ἀπορρίψατε τὸ καχύποπτον μικροῦσκόπιον τῆς λεξοθηρίας· ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐκείνους, τῶν ὁποίων πλειστάκις ἀναθεωρήσατε τὴν ἐκβασιν τῆς ἀναστροφῆς. Τὸ περιοδικόν εἶναι ὄπλον καὶ ὡς ὄπλον πρέπει νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν καὶ οἱ ἀναγνώσται.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ

Παρ' ὅλην τὴν ὑπάρχουσαν οἰκονομικὴν κρίσιν, ἐξεδηλώθη τὸ καθήκον τῆς ἀγάπης καὶ ἀνεκουφίσθη κατὰ τὸ δυνατόν ὁ πόνος τῶν δυστυχούντων. Οὕτω κατὰ τὰς ἀποσταλείσας καταστάσεις, διετεθήσαν τὰ ἐξῆς ποσὰ κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα.

	Δραχ.
1) Ἱερὸς Ναὸς Ζωοδόχου Πηγῆς Πειραιῶς	500.000
2) » » Ἀγ. Ἀρτεμίου Κορυδαλλοῦ	240.000
3) » » Ἀγ. Φιλίππου Πειραιῶς	1.164.000
4) » » Ἀγ. Δημητρίου Ἀθηνῶν	1.300.000

Ἐπίσης κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα διανεμήθησαν εἰς 120 παῖδια ἄπορα ἐκ τῶν Κατηχητικῶν μας Σχολείων, ἐνδύματα καὶ ὑποδήματα. Ἐξαιρετικὸν φιλανθρωπικὸν ζῆλον ἐπέδειξε τὸ ἐν Αἰγίνῃ σωματεῖον ἡ «Εὐδοκία», τὸ ὁποῖον ὑπὸ τὰς εὐλογίας καὶ τὴν προσοπισκὴν καθοδήγησι τοῦ ἀνατασσονήτου ἐργάτου Ἀρχιμανδρίτου Πολυεύκτου, ἐργάζεται θαυμασίως. Πόσον συγκινεῖ ὁ θρίαμβος τῆς ἀγάπης!

ΑΝΑΔΙΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΜΑΣ

Ἀναγγέλλομεν μετὰ μεγίστης χαρᾶς ὅτι ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἀπεφάσισε νὰ διενεργήσῃ ἀθρόας ἐγγραφὰς νέων μελῶν πρὸς πληρεστέραν ἐπέκτασιν τοῦ ὑπὸ ταύτης ἐπιδιωκομένου σκοποῦ. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἀποτελεῖ μίαν οὐσιώδη προϋπόθεσιν τῆς ἐν γένει διοργανώσεως τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Οἱ σὺν δὲ ἡμέτερον συμφωνεῖ μὲ τὰς ἀπόψεις καὶ τὰς ἀρχὰς ποῦ διακηρύσσει ἡ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ., πρέπει νὰ ἀποτελέσῃ συνειδητὸν καὶ συντεταγμένον μέλος τῆς Ὁργανώσεως αὐτῆς, ὥστε διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ νὰ δυνάμεθα ὡς συγκεκρινημένον σύνολον νὰ ἐπιζητήσωμεν τὴν λύσιν τῶν ζωτικῶν μας ζητημάτων. Δι' ὃ ἀναγγέλλομεν εὐχαρίστως τὴν εἰδησιν αὐτὴν συνιστῶμεν εἰς ἅπαντας νὰ ἐνταχθῶσι ἐγγραφόμενοι εἰς τὴν Π.Θ.Ε.Ο.Κ..

Σχετικοὶ ἐγκύκλιοι καὶ αἰτήσεις διανεμήθησαν εἰς τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς καὶ εἰς τὰ ἐκασταχοῦ ἐν τῷ κράτει παρὰ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ βραδύνῃ καὶ ἡ διοργανώσις τῆς Ὁρθοδόξου Νεολαίας τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἔχει ἡ Ε.Ν.Γ.Ο.Χ.Τ.Ε.

ΑΙ ΔΙΑΚΟΠΑΙ ΤΩΝ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας διακόπτονται τὰ σχολικὰ μαθήματα λόγῳ τοῦ θέρους. Νέαι εὐθύναι καὶ νέαι μέριμναι διὰ τοὺς γονεῖς. Ἐξοχαλ, παραθερισμοὶ κ.τ.λ. Τὸ περιοδικόν εὔχεται νὰ διέλθῃ μὲ ὑγίαν καὶ εὐτυχίαν ἡ μαθητιῶσα Νεολαία τὰς διακοπὰς τῆς. Συνιστᾷ ὅμως εἰς ὅλους, νὰ ἀποφεύγουν τὰ ἡθικὰ ναρκοπέδια τῶν παραθαλασσίων κέντρων. Εἶναι ζήτημα τιμῆς διὰ τὸν χριστιανὸν νέον καὶ χριστιανὴν νέαν νὰ μὴ παρουσιασθῇ εἰς τὴν ἐπίσημα αὐτὰ διαφθορεῖα. Ὑψίστη δὲ εὐθύνην ἔχουν οἱ γονεῖς ἐπ' αὐτοῦ. Δὲν θὰ προστατεῦσιν οὕτε τὴν σωματικὴν ὑγίαν, ὃ παραθερισμὸς εἰς διεφθαρμένον περιβάλλον.